

Det var en gång ett vackert landskap

De kallar det för "Giftlandskapet". I området kring Neapel har det sedan 90-talet dumpats flera miljoner ton giftigt avfall. På soptippar, nedgrävda under marken, i grottor eller dumpade på gatan. Ett cyniskt spel där allt handlar om pengar. Ett spel där Camorramaffian tillsammans med politiker sägs ha tjänat flera miljarder kronor på att förgifta delar av regionen Kampanien i södra Italien. Vi åker med på två guidade turer mitt bland giftet.

TEXT: ANNA-MARIA HOLMGREN
FOTO: ANNA-MARIA HOLMGREN OCH MAURO PAGNANO

Giftlandskapet

Giftlandskapet sträcker sig mellan Neapel och Caserta i Kampanien. Kampanien har alltid kallats för "Kampanien den lyckliga landsbygden". Men numer kallas det för "det olyckliga landskapet".

Grusvägen är gammal och gropig. Bilen hoppar från höger till vänster, slår i och skrapar upp underredet. Stötdämparna trycks från max- till minimumläge. Vägen omges av breda åkrar som sträcker sig långt bort där de möts av en annan gröda. Alldeles intill åkrarna ligger stora högar med skräp. Smutsigt, giftigt avfall. Bildäck, sprutor, hinkar med målarfärg, elkablar, eternitplattor, kläder, skorstenar, batterier, symaskiner och TV-apparater. Här hittar du allt.

– Titta! Här ser ni ännu fler eternitplattor med livsfarlig asbest, säger Alessandro Cannavacciuolo. Vi är i Acerra, en förort till Neapel. Ingen i bilen har säkerhetsbältet på sig, det sitter konstant fast i hylsan, som de flesta neapolitanare har det. Alessandro är en av alla de som dagligen kämpar emot nedsmutsningen av regionen Kampanien. Han studerar juridik i Neapel och har själv väckt talan mot två företag i området som producerar kompost och cement. Han säger att de har blandat kompost med giftigt avfall och sålt det som gödsel. Många gånger har han blivit hotad till livet men viker sig inte för det.

– Ingen ska behöva bli behandlad så som staten behandlar oss. De blundar när en hel population dör i cancer mitt framför ögonen på dem. Alessandro är med mig och min chaufför för att berätta historien om när ett "lyckligt Kampanien" blev ett "giftigt Kampanien". Han tittar ut genom fönstret där vi passerar höger efter hög med dumpat och bränt avfall. Dessa sophögar dumpas och bränns nästan varje dag och finns överallt i området. Jag vevar ner rutan och känner hur stanken tränger sig in i bilen. Stanken av brända bildäck. – Stanna! säger Alessandro.

Vi stannar till vid en hög med byggarbetsmaterial blandat med vanliga sopor och industriavfall. Sophögen är täckt med ett stort plastskynke, men mycket ligger ute i den fria luften. Här gömmer sig giftiga ämnen som asbest, klor, aluminium, kadmium och arsenik. Precis intill och runtom högen odlas blomkål, sallad och broccoli. Alessandro tittar på plasthögen och skakar på huvudet.

Hur farligt är det att åkrarna ligger så nära avfallen?

– Om det odlas med några centimeters avstånd så förgiftar soporna automatiskt jorden och plantorna. Det räcker att vinden för med sig asbeststoffet som sedan trillar ner på plantorna och i jorden. Vi har låtit ta prover på plantorna här och resultatet visade att de var förgiftade. Även grundvattnet, säger han. Jag frågar Alessandro om vi inte ska gå fram och prata med bonden som just nu skördar sin åker med blomkål och fråga hur han ser på att han odlar så nära en giftig sophög. – Nej, nej, nej! Det är bäst att inte prata med bönderna. De kan slå dig! Nu för tiden är de arga för att ingen vill köpa deras grödor. De skyller på att journalisterna har generaliserat så att folk tror att alla åkrar i hela Kampanien är förgiftade. Men så är det ju inte.

General Sergio Costa, ansvarig för regionala poliskåren Corpo forestale dello Stato i Napoli, har sagt att soporna som dumpas på gatan är en sida av mynnet. Det handlar om små, svarta företag som behöver eliminera sitt restavfall. Deras verksamheter är illegala och de betalar ingen skatt och behöver därför en annan svart firma som kan ta hand om soporna. Ibland är företagen i händerna på maffian, men ibland inte. Mekanismen består av ett led olika langare med varsin funktion. Ett svart företag kontaktar ett annat illegalt företag som dumpar soporna på gatan. Sist i ledet tänder någon på

Soptippen i Acerra, en av de mest förorenade markerna i området. Grödorna växer farligt nära. Ett metallstängsel delar av den förgiftade marken med marken där det odlas. Där det enligt prover inte borde odlas eftersom värdena av tungmetaller är långt över det tillåtna.

Med vinden flyger de giftiga ämnena och landar på plantorna. I bakgrunden syns bonden plocka sin blomkål.

Aldrig ska han ge sig. Varje dag kämpar juridikstudenten Alessandro Cannavacciuolo för att få upprättelse för allt som har hänt i Kampanien.

Fakta

Direzione Investigativa Antimafia (DIA)

Poliskår som utreder fall om organiserad brottslighet, framförallt med koppling till maffia.

Direzione Distrettuale Antimafia (DDA)

Snarlik poliskår som använder DIA:s material för att göra utredningar om brottslingar med koppling till maffia.

Corpo Forestale dello Stato

Poliskår med uppgiften att skydda miljö, landskap, ekosystem och naturresurser.

Agenzia Regionale per la Protezione Ambientale in Campania (ARPAC)

Miljöskyddsorgan som kontrollerar förening av vatten, luft och jord.

Camorraaffian

Organiserad brottslighet med fäste i Neapel.

Mina guider Giovanni Caruso och Lucia de Cicco visar mig samhället Giuglianos mörkaste sida.

Ett av Alessandro Cannavacciuolos pappas många lamm som föddes som missfoster. Hans pappa köpte gödsel av maffian för att sprida ut på åkrarna där fåren betade. Men det visade sig att gödslet innehöll kemikalier och förgiftade fåren. Han var tvungen att avliva 3000 får.

Soptippen La Resit i Neapels grannkommun Guigliano, i Kampanien. Här finns höga halter av tungmetaller, gaser och syror i både jord och grundvatten. Som bönderna sedan vattnar åkrarna med.

Det är ofta en papperslös eller någon annan med svag ställning som är lätt att utnyttja. En hel rad av desperata människor som gör vad som helst för några euro.

Andra sidan av mynnetet och också den stora businensen är avfallshanteringen av stora industrier och företag. Giftigt restavfall som grävs ner under böndernas åkrar, i grottor, under soptippar eller sprids ut på åkrarna som gödningsmedel. Industriernas farliga avfall är väldigt dyra att göra sig av med på ett lagligt sätt. Men företagen som ligger i händerna på Camorran erbjuder sig att göra det för en billig peng. Hitills har polisen spårat över 400 olika företag från norra Italien, Schweiz och Tyskland som med hjälp av Camorran gjort sig av med sitt farliga restavfall. Dumpade och nergrävda mitt i naturen.

Men hur har de kunnat gräva ner giftiga sopor under marken utan att någon har sett det? Så är det inte. Politiker, polis och andra auktoriteter måste ha vetat om det. År 1997 berättade den före detta maffiabossen Carmine Schiavone att han och hans kumpaner hade grävt ner giftigt avfall under jorden i Kampanien. Han sa samtidigt att alla i detta område kommer att dö i cancer om 20 år. Allt detta kom fram i ett förhör bakom stängda dörrar. Efter förhöret hemlighetsstämplades dokumentet och blev offentligt först för några månader sedan, i oktober 2013. Efter 16 år.

Vi hoppar in i bilen igen, gör en U-sväng och åker mot en i området känd soptipp. Några gropiga vägar senare rullar vi långsamt fram till något som ser ut som en övergiven och igenvuxen gräsåker, inhägnad av grönt stängsel med taggtråd. Soptippen är väldigt stor, det syns inte var den slutar. Här finns nedgrävda tunnor med riktigt giftigt avfall. Tungmetaller, fernissor, syror och andra kemiska lösningsmedel. Man tror att det även finns nedgrävda lastbilar, men det är inte bekräftat än. Framför soptippen, några centimeter från stängslet, odlas blomkål.

– Lyssna nog nu. Proverna som ARPAC, Regionala miljöskyddsorganet i Kampanien, tog på jorden här visade sig innehålla värden av dioxin och tungmetaller 1000 gånger högre än det tillåtna. 1000 gånger! utbrister Alessandro. Och det är inte bara jorden i soptippen, utan även jorden på åkrarna där de odlar!

Varför har de inte stängt av åkrarna för odling?

– För att myndigheterna är korrupta och inte vill visa sanningen. Borgmästaren har varit här. Kommunpolitiker har varit här. Alla vet och har vetat om det, men ingen har någonsin gjort något.

Berlusconi närmaste lokala politiker i Kampanien, Nicola Cosentino, har sedan 1996 utretts av DDA, "Direzione distrettuale antimafia", som specifikt granskar brottslingar med koppling till maffia. Han har länge varit misstänkt för att ha starka band till Camorraklanen "Casalesi" som har kontrollerat avfallshanteringen i Kampanien. DDA har tagit smygbilder på när han har träffat affärsmän från Casalesi-klanens företag skriver tidningen Corriere della Sera. Tidningen La Repubblica skriver att i DDA:s utredning vittnar den före detta maffiabossen Gaetano Vassallo om att Cosentino kontrollerade bland andra maffiaföretaget Eco4. Just nu pågår rättegången mot honom där han är anklagad för korruption och för att ha pressat banken Unicredit till att bevilja lån för ett maffiaföretags räkning.

På nittioalet fick Camorran en idé för att tjäna ytterligare pengar. De blandade ut kompost och giftigt avfall till gödsel. Gödselblandningen såldes till bönderna i området som ett som de kallade det "bördigt gödningsmedel". Alessandros pappa var fåraherde och hade flera åkrar med får. Han köpte gödsel och spred ut det på åkrarna där hans får betade. Efter ett tag märkte han att det var något som inte riktigt stämde. Lammen föddes döda eller missbildade med två huvuden, ögonen på fel ställen och andra defekter. Det visade sig att djuren hade höga halter dioxin i mjölken. De hade 51 pikogram dioxin motsvarande maximala tolererade gränsen på 3 pikogram, enligt World Health Organisation.

– Det är det som är så sjukt. Vi äter samma grödor som min pappas får åt. De blev sjuka efter en kort tid eftersom de bara äter grönsaker och grödor. För oss människor tar det längre tid, men med tiden skadar det oss också. Alessandro berättar att företagarfamiljen Pellini ägnade sig bland annat åt att göra affärer med denna typ av giftigt gödsel. Familjen består av två företagare och en polis. Polisen lyckades infiltrera poliskåren i regionen och en av de andra bröderna tog sig in ibland kommunpolitikerna. De hade nära kontakt med maffiaklanen "Bellforte" och ordnade så att de fick tillgång till soptipparna för att dumpa avfall. Det var inte bara Camorran och bröderna Pellini som gjorde pengar, utan även kommuntjänstemän och poliser. Tidningen Corriere della Sera skriver att många frågor sig varför ingen i området gjorde någon anmälan, trots att folk visste om att det dumpades farligt avfall. 2006 förstod DDA varför. De upptäckte att det visst fanns många anmälningar men att det hade tystats ner av två poliser. Den ena polisen var en av bröderna Pellini, som kontrollerade polisverksamheten i Acerra. Ovanför soptippen cirkulerar en hök. Den stund med huvudet fram och tillbaka en stund innan den försinner bort bakom kullen. Alessandro sparkar på en sten och tittar på mig. – Ska vi åka hem? frågar han.

Nästa dag tar vi oss till Giugliano. Framför oss reser sig en stor inhägnad gräskulle. Det här är soptippen "La Resit" och kallas ofta "bomben" av de som bor här. Flera gånger har den självantänts och setts ryka på grund av alla nedgrävda kemikalier. Prover har visat på höga halter av kadmium, diklormetan, tetra-kloreten, arsenik, beryllium och toluen. Värden långt över det tillåtna. Marken kring La Resit och tolv andra kringliggande soptippar är dömda till döden. Inom tjugo kvadratkilometer runt om soptipparna är grundvattnet förgiftat. Nationella hälsoinstitutet säger att det är omöjligt att sanera området. Men här odlas det fortfarande för fullt.

Mina guider Giovanni Caruso och Lucia de Cicco bor i området och är medlemmar i "Eco della fascia costiera" som är en av alla de grupper som kämpar mot nedsmutsningen av Kampanien. Många gånger har de kommit hit för att demonstrera. – Vi har försökt få stopp på det här eländet så länge nu. När lastbilarna kom hit för att tippa soporna klamrade sig många fast i dem eller ställde sig framför. En gång lade jag mig framför en lastbil och vägrade flytta på mig, säger Lucia.

La Resit är stängd sedan i somras men vi tar oss in i alla fall. Staketet är högt. Men på ett ställe har det vikt sig, perfekt för att ta sig in. Jag tar sats och försöker saxa över den tjocka stennu-

Bojkott. Tre fjärdedelar av Italiens befolkning svarade i en undersökning att de är rädda för att bli sjuka och köper nu färre produkter från Kampanien. Men verkligheten är att inte hela regionen är förgiftad. Här skördar bönderna den typiska neapolitanska grödan "friarielli", en typ av minibrocoli. Äkern ligger i Marigliano, ett av de värst drabbade områdena i Giftlandskapet.

En inte så ovanlig syn i Kampanien. Den absurda kontrasten mellan vacker natur och förorenat landskap förstör bilden av "Det lyckliga Kampanien", som det kallades för ett tag sedan.

Den giftiga röken kommer från grundvattnet. Här ur brunnen hämtade bönderna vatten till att vattna åkrarna.

Alldeles ödsligt inne på La Resit. Men spåren av arbetarna finns fortfarande kvar. Framför soptippen odlades förgiftade tomater fram till för några månader sedan.

Mitt emot jordgubbarna hänger de sista auberginerna kvar.

Några meter från La Resit. Nationella miljöskyddsbyrån har stängt av och förbjudt bönderna att använda grundvattnet här. Men många bönder fortsätter att odla ändå.

ren, men fastnar med kappan i stängslet. Muren var högre än jag trodde. Hela soptippen är omvärd av polisens orange varningsstängsel. Ingången, där de en gång körde in och dumpade skräpet, har täckts för med en stor provisorisk plastvägg. På den hänger skyltar med texten "livsfarligt" och "förbjudet att gräva". Det luktar skit. Mina platåskor sjunker ner i gytjan bland brända plastbitar och elkablar. Det hänger några munskydd lite här och där som varjar i blåsten. Här var fullt med arbetare fram till för några månader sedan. Mafiosos blandat med "vanligt" folk som sprang fram och tillbaka med sopor. Stora lastbilar som kom långt härifrån langade avfall med allt möjligt i. Allt för att tjäna pengar. Men det som hörs nu är bara vinden som viner och möjligtvis en och en annan fågel som flyger förbi. Annars är det helt dött.

För ungefär två månader sedan grep poliskåren DIA, Direzione Investigativo Antimafia, som jobbar nära DDA, advokaten Cipriano

Chianese. Han är anklagad för att ha kontrollerat avfallstransporten för La Resit och flera andra soptippar i Giugliano. Tidningen La Repubblica skriver att DIA har kunnat bevisa att Chianese har flera kopplingar till Casalesiklanen och att de tillsammans har blivit miljonärer. De kallar honom "avfallskungen" eftersom de anser att han är hjärnan bakom avfallsbusinessen i Kampanien. Han var länken mellan företag och industrier i norra Italien och maffiaföretagen i söder. Chianese kontrollerade själv La Resit och andra soptippar i Giugliano. Idag befinner han sig i hussarest i väntan på rättegång.

Vi går upp på toppen av soptippen. Det är ett ganska högt och ståtligt soberg. Vid varje lång- och kortsida odlas det flitigt. Auberginer, jordgubbar, broccoli, blomkål och fänkål. Nu är det inte säsong för tomaterna, men spåren syns från den stora åkern framför soptippen. Här plockade tv-programmet "Le Iene" fem tomatplantor för att kontrollera innehåll-

let. Och proverna visade på skadligt höga värden av bland annat kadmium, kvicksilver, bly och arsenik. – Här fortsätter de att odla som om ingenting hänt, säger Lucia. Vi går ner från soptippen för att titta på grödorna som odlas alldeles intill och som vattnas med samma förgiftade grundvattnet. – Kom ska du få se, säger Giovanni. Han lyfter på skycket till de instängda jordgubbsplantorna. Jag kryper in under och sätter knäna i en lerpöl för att få en bra position till fotot. – Anna-Maria! Kom nu, bönderna kan komma närsomhelst! säger Giovanni. Jag tar mig ut från jordgubbsodlingen och vi förflyttar oss några meter bort där en annan bonde odlar auberginer. Säsongen är nästan slut, så där är inte många kvar. Plantorna är bruna och bladen börjar falla av. Några auberginer ligger på marken, några hänger kvar. Men de ska plockas och säljas. Och sedan ätas.

Kan man äta de här grönsakerna?
– Nej, jag tror inte att de mår så bra, säger Giovanni.
Innan solen går ner vill Lucia och Giovanni visa mig en sista sak. Jag packar ihop kameran och Giovanni gasar iväg. Han svänger in på en smal och gropig väg. Groparna är fyllda med vatten, det syns inte hur djupa de är. Plötsligt smäller det till. Boom! Det kändes som om det blev ett hål i underredet.
– Titta! Nu ryker det idag igen, säger Lucia. Det strömmar rök ur två hål i jorden på åkern bredvid oss. Det är brunarna till grundvattnet. Röken är giftig och farlig att andas in. Den har bildats genom en kemisk reaktion sedan grundvattnet och det giftiga lakvattnet blandats.
– Och kolla, där odlar de persikor, säger Giovanni.
Men Giovanni, vem äter dessa grönsaker?
– Vi i Kampanien och Italien. Men de är pro-

Kritiskt läge. Doktor Marfella säger att orsaken till att så många har cancer inte kan vara någon annan än giften i området. Till- sammans med några andra läkare i regionen kämpar han för att upprätta ett cancerutmörregister, eftersom det aldrig har funnits för Kampanien.

dukter som också skickas utomlands.
Idag är det ingen som vet hur mycket sopor, lastbilar, tunnor och annat skräp som ligger begravet under bönderns åkrar, i grottor eller under soptippar. Il Corpo Forestale dello Stato har hittills hittat skräp och ett hundratal tunnor med olika kemiska gytjor och lösningar. Men det finns hundratals fler. Det kan även finnas tunnor med radioaktivt avfall. Nedgrävda under nybyggda hus eller under vägen vi åker på nu. Eller intill en skola med barn. Det vet bara Camorran.
Antonio Marfella, onkolog vid Nationella forskningsinstitutet för cancer-tumörer, Pascale, sticker ut huvudet från en dörr i korridoren. Han är lite sen, men jag är ganska van, för här i Neapel är nästan alla alltid sena.
– Kom! Här är mitt lilla kontor, säger han. Vi sätter oss ner och han tar fram en ask med italienska chokladpraliner.

Ännu mer asbest. Skorstenar, sjukhusavfall, målarfärg. Sedan 2013 har Italien infört en ny lag som säger att den som dumpar avfall på gatan riskerar upp till sex års fängelse.

– Varsågod och åt!
Aldrig har så många haft cancer i det förgiftade landskapet mellan Neapel och Caserta. Doktor Marfella har observerat att de cancersjuka har ökat drastiskt och att de drabbade bara blir yngre och yngre.
– Idag är det hundra nya cancersjuka om dagen i Kampanien, vilket är jättemycket. Och två tredjedelar bor i Giftlandskapet. Tumörerna har ökat med 30 procent i Casertaområdet och 40 procent i Neapelområdet de senaste fem åren, säger han.
Hans högra ben hoppar lite nervöst upp och ner. Han rättar till slipsen, harklar sig och säger:
– Medelåldern har stigit i hela Italien, förutom i Kampanien där den istället har sjunkit. Det mest paradoxala är att ökningen av tumörer har skett ute på landsbygden bland åkrar och natur. Detta visar att problemet inte handlar om föroreningar av trafik eller att folk röker för mycket. Utan det handlar om att vår mark är förgiftad.

Kan de giftiga soporna orsaka cancer-tumörer?
– Ja, tungmetaller, syror och andra lösningsmedel är jättestorliga för oss människor. Ämnen har alla en egen cancerogen mekanism för att skada vårt DNA. När sophögarna bränns frigörs dioxin som är det farligaste cancerogena ämnet i världen. Förgiftningen kan ske genom att vi dricker vattnet, andas in luften och äter grönsakerna från de förgiftade markerna. Det är en kronisk förgiftning som började för tjugo år sedan, säger Antonio Marfella.
Doktor Antonio Marfella håller tillsammans med andra läkare i regionen på att skapa ett register över alla cancersjuka i Kampanien eftersom det inte finns. En av läkarna är Luigi di Costanzo.
Det finns ett register för alla regioner i hela Italien, men inte för Kampanien, varför?
– Vi vet inte riktigt varför men vi tror att det handlar om att de styrande vill dölja något. Korruption existerar på alla nivåer, och till-

Asbest. "Världens mest cancerframkallande ämne" säger Doktor Antonio Marfella. Högar som denna finns överallt. De svarta företagen kan inte göra sig av med restavfallet på ett lagligt sätt. Då blir det här bästa lösningen.

Luigi di Costanzo vet inte vad han ska råda sina patienter när de frågar om de kan äta grönsaker från Giftlandskapet.

FOTO: EMANUELA BORRELLI

Hon levde i Giftlandskapet -blev bara sex år gammal

På Giuseppas kontor är det fullt med bilder på Tonia. Här syns den stora vepan som täcker nästan halva väggen.

Två år gammal och blodcancer. Fyra års lidande tog slut i augusti. Leukemidrabade Tonia var ett av alla de barn som bodde i Giftlandskapet. Hon blev sex år.

Giuseppa Leanza möter mig vid dörren till sin butik. Välkommen in! Hon bor i Acerra, ett av de värst drabbade områdena. Hon är en av mammorna som har startat föreningen "Giftlandskapets offer" tillsammans med prästen Maurizio Patriciello. Mammorna har alla förlorat en son eller dotter. De har fotograferats med en bild på deras barn i handen och skickat dem som vykort till presidenten och Påven. De hoppades att politikerna skulle lyssna på dem. Att nu får det vara nog med giftet i Kampanien. 150 000 vykort har skickats, och Italiens president Giorgio Napolitano svarade med att bjuda in dem till sitt palats i Rom.

Det är tidig morgon och butiken har precis öppnat. Solen letar sig in genom glasörrarna och värmer upp butiken. Giuseppa visar vägen in till ett rum bakom disken där vi kan prata ostört. Miljön är ganska stel och trist. Men på väggen hänger en gigantisk vepa med en bild av hennes dotter Tonia. Och på andra sidan väggen hänger flera andra kort på henne med färgglada rammar.

År 2009 fick Giuseppa ett tungt besked. Hennes dotter hade drabbats av cancer. – Plötsligt kunde hon inte gå längre och andades dåligt i sömnen. Då åkte vi direkt in till akuten där de tog röntgenbilder på henne. Morgonen därpå när vi åt frukost kom läkaren in och knackade mig på axeln. Han höjde radiografifilmen mot fönstret och sade att Tonia hade tre små cellförändringar i hjärnan. Tumören var clakartad. Då åkte hon in direkt för operation. Hon klarade den utan problem men en av de tre cellförändringarna fanns kvar

"Heliga fader, hjälp oss!" och "Presidenten! Våra barn dör!" står det på de 150 000 vykort som skickades till Påven och presidenten. President Napolitano bjöd in mammorna men Giuseppa tycker att mötet var onödigt. "Han låtsades som om han inte visste någonting om problemen i Kampanien. Han verkade förvånad när vi berättade om våra bortgångna barn. Sedan sa han att han skulle prata med parlamentet, mer än så kunde han inte göra." säger hon.

i hjärnan.

– Hon var så stark. Hon grät eller skrek aldrig. Efter sådana operationer brukade barnen ha svårt att komma upp ur sängen och kräkas. Men Tonia lekte, dansade, sjöng, åt kyckling-spett och pizza. Det knackar på dörren och Giuseppas man kommer med kaffe. Åka neapolitanskt kaffe. Men med alldeles för mycket socker. Hon fortsätter berätta om en fruktansvärd period som följde efter operationen. Behandling efter behandling, operation efter operation. Tonia fick de starkaste cellgifterna och svarade hela tiden bra på dem. Men efter varje kontroll fanns alltid en och samma cell kvar på samma ställe. Den ville inte bort. Sedan spred den sig

Våren 2013 börjar Tonia tappa balansen och kan inte längre gå. Hon tappar talförmågan och kan knappt säga ja eller nej. Hon klarar inte längre att hålla uppe nacken, hon var som en trasdocka. Men läkarna sade hela tiden att så länge hon tar medicinen så finns det hopp. I juli läggs hon in på sjukhuset igen. Läkarna tog sig för pannan och sa att det fanns ingenting de kunde göra. Att hon hade två veckor kvar att leva. Giuseppas händer börjar skaka och rösten darrar. Till slut brister det.

– Tonia sa inte ens mamma till mig längre. Hon kunde inte se, röra sig eller prata. Jag såg på maskinen att hennes hjärtfrekvens blev svagare och svagare. Jag ville inte längre se henne lida, så jag sa till läkaren att jag ville ta med henne hem. Jag tog henne i famnen och sa; "mamma ska bära dig hem". Min bror och min man väntade på mig i bilen och vi hop-

pade in för att åka hem. Hennes hjärta bultade långsammare och långsammare. Någon sekund senare dog hon i famnen på mig. Giuseppa torkar tårarna och snyter sig. – Det var historien om min Tonia. Hon slår på datorn och visar mig en film på "Tonia. Rihannas låt "Diamonds" vrålar på i högtalarna. Tonia hoppar omkring och dansar, sjunger, skrattar och ler. – Hon var ett barn med så mycket energi och livsglädje. Titta vad vacker hon är! Livet idag är inte ett liv. Alla normaliteter är borta, första tanken är att gå till kyrkogården. Kan du föreställa dig? Förr dukade jag bordet för fyra personer, men nu dukar jag bara för tre.

Men hur klarar du att leva?

– Jag måste. Jag har en till dotter som måste läka från de sår som satt sig i henne. Jag går upp tidigt varje morgon. Jag tar på mig kläderna, sminkar mig och gör mig i ordning. Jag vägrar ligga hemma och gråta.

Vad skulle du vilja säga till politiker och mafiosos?

– Jag vill inte ha krig. Men jag vill att politiker och myndigheterna börjar röra på sig. Det behövs inte samlas in mer statistik. Det räcker att gå till sjukhuset! Där är så många cancersjuka barn att de inte vet hur de ska få plats med dem. Någon politiker har varit här och tagit sig en titt. Och sedan då? Det är bara tomma ord, jag vill se en förändring. Vi håller alla på att dö. Giuseppa trummar lätt med fingrarna på skrivbordet. Hon sträcker på ryggen och tittar på mig. – Men jag är expert på att drömma. Jag tror att det någon gång kommer att bli bättre här i Kampanien. Jag hoppas.